

РЕШЕНИЕ

№ 7530

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 15.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5575** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/.
Образувано е на основание постъпила жалба от Я. Д. Ц. от [населено място], с която е оспорил изричния отказ на Зам.-изпълнителния директор на „Топлофикация София“ ЕАД, с ресор „ПДУВ“, обективиран в Решение от 29.05.2023 г. по искане за предоставяне на достъп до обществена информация с вх. №45428-СОА23-ЕВ01-264/03.05.2023 г. депозирано пред Столична община и препратено му по компетентност на 18.05.2023 г. Според оспорващия, решението е незаконосъобразно поради противоречието му с материалния и процесуалния закон. Твърди, че исканата обществена информация е с общественозначим интерес, засяга значителни обществено формирани финансови ресурси и е със съществено отражение върху влиянието на околната среда. По подробно изложени в жалбата и в становище, както и в писмени бележки съображения иска отказът да бъде отменен като незаконосъобразен и преписката да бъде върната на ответника за ново произнасяне. Претендира присъждането на разноски по представен списък.

Ответникът – Зам.-изпълнителния директор на „Топлофикация София“ ЕАД, с ресор „ПДУВ“ чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт Б. А. в представено възражение по жалбата и в съдебно заседание оспорва същата с доводи за нейната недопустимост. Счита, че за оспорващия не е налице правен интерес от оспорването, тъй като процесното решение не представлява отказ на основанията по чл.37 ЗДОИ, а се касае за издаден акт по чл.33 ЗДОИ, доколкото в решението е посочено, че

информацията не се предоставя, тъй като субектът не разполага с нея. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните от оспорващия разноски за адвокатско възнаграждение. Счита, че дори същото да е в предвидения в Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимум, съдът не е обвързан от това и може да присъди и разноски в по-нисък размер, съобразно критериите, предвидени в чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

От приложената административна преписка се установява, че жалбоподателят Я. Цветанове депозирал в „Топлофикация София“ ЕАД Заявление с вх. №Г-7665/18.05.2023 г., с което е поискал да му бъде предоставен достъп до обществена информация относно постановените суми срещу физически лица по години за периода от 01.01.2000 г. до 30.09.2022 г. включително. Заявление със същото искане е депозирано и в Столична община на 03.05.2023 г., като същото е препратено по компетентност на „Топлофикация София“ ЕАД и заведено с рег. индекс М-774/18.05.2023 г.

Като предпочитана форма за предоставяне на достъп до исканата информация в искането си заявителят е посочил формата, посочена в чл.26, ал.1, т.3 ЗДОИ – на хартиен носител с препоръчано писмо.

По двете идентични заявления ответникът се е произнесъл с оспореното в настоящото производство Решение, като е уведомил заявителя, че не може да му предостави исканата информация, тъй като същата не се създава, събира и съхранява от дружеството. В мотивите е посочено, че цитираната в заявленията информация не е нито официална обществена информация, тъй като размерът на постановените суми срещу физически лица не се съдържа в актовете на дружеството при осъществяване на правомощията му /т.е. не е официална/, както определя разпоредбата на чл.9, ал.1 ЗДОИ, нито е служебна, тъй като не се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация или по повод дейността на предприятието.

Към преписката липсват данни за датата и начина на уведомяване на заявителя за издаденото решение.

За установяване на факта, че дружеството разполага с исканата информация от оспорващия са представени три отчета за финансовото състояние на дружеството, съответно към 31.12.2019 г., към 31.12.2020 г. и към 31.12.2021 г. с твърдението, че доколкото сумите на ред „търговски вземания“ са различни за трите години, това значи, че вземанията се осчетоводяват. Съдът намира, че от така представените доказателства не може да се направи изводът, който преви оспорващия, тъй като вземанията на дружеството от физически лица не са включени в сумита на ред „търговски вземания“, което се установява от представените от дружеството пояснения към ГФО.

За установяване компетентността на издателя на оспореното писмо от ответника е представено пълномощно от 25.04.2023 г. №1580 на нотариус Й. Литовски. Със същото в т.2 Изпълнителния директор и Председателя на УС на „Топлофикация София“ ЕАД са упълномощили Зам.-изпълнителния директор на ресор „Правна

дейност и управление на вземаниета“ в „Топлофикация София“ ЕАД да представлява дружеството и пред физически лица, като представя изискващите се от тях документи, сведения и информация.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

На първо място настоящият съдебен състав приема за неоснователен доводът на процесуалния представител на ответника, че макар да е под формата на решение, доколкото в същото е посочено, че достъпът до исканата информация е отказан, тъй като дружеството не разполага със същата, същото следва да се приеме като уведомление по чл.33 ЗДОИ. Доколкото исканата информация касае присъдени в полза на дружеството суми от физически лица по съдебни дела, по които „Топлофикация София“ ЕАД е била страна, следва извода, че в дружеството е налична такава информация, по отношение на която не е налице вече извършена статистическа обработка на поисканите данни, т.е. не е налице вече създадена информация, която да е налична към датата на подаване на заявлението. Следователно, с оспореното писмо е отказан достъп до исканата информация. Съдът приема, че в такъв случай нормата на чл.33 ЗДОИ се явява неприложима, тъй като тази разпоредба се отнася до случаите, в които органът не разполага с исканата информация, поради което и в тази хипотеза той не е задължен субект по смисъла на чл.3, ал.1 ЗДОИ и уведомлението, че не разполага с информацията, не носи белезите на административен акт, който да подлежи на съдебен контрол. В случая „Топлофикация София“ ЕАД, като страна в съдебните производства, в които са присъдени тези суми, разполага с исканата информация, но същата не е обобщена в поискания от заявителя вид. Следователно, оспореното решение представлява отказ да бъде предоставен достъп до поисканата със заявлението информация. Актовете, с които се предоставя или се отказва достъп до обществена информация, безспорно са индивидуални административни актове по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, доколкото представляват волеизявление на законово оправомощен орган, с което се създават права или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани и организации. Същите подлежат на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 ЗДОИ.

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице, подало заявлението за достъп, насочена срещу неблагоприятен за него акт. Спазен е законовоустановения срок за оспорване, доколкото се установи, че решението е издадено на 29.05.2023 г., а жалбата е подадена на 02.06.2023 г. Предвид това съдът приема, че доводите на ответника за недопустимост на жалбата са неоснователни.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореното в настоящото производство писмо е издадено от компетентен орган – Зам.-изпълнителния директор на „Топлофикация София“ ЕАД, с ресор „ПДУВ“, съгласно представеното по делото пълномощно.

Съдът приема, че доколкото актът е издаден във формата на решение, същият е издаден в предписаната от закона писмена форма, а съдържанието му съответства на разпоредбата на чл. 38 от ЗДОИ, при което не е налице основание за неговата отмяна по чл.146, т.2 АПК. Ясно е кой орган го е издал, по кое заявление и до кого е адресирано. Изложени са мотиви за формирания отказ, от които заявителят е разбрал причините, поради които е направен.

В хода на проведеното административно производство не се твърди и не се установи да са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да

бъдат определени като съществени по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

Съдът счита обаче, че процесният отказ по е постановен в несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

Правото да се търси и получава информация е конституционно признато в чл.41, ал.1 и ал.2 от Конституцията на РБългария, като това право обхваща и корелативното задължение на държавните органи да осигурят достъп до общественозначима информация, изключая нормативно уредените ограничения на правото. В действащото законодателство са предвидени различни правни средства за достъп до информация в зависимост от произхода, съдържанието и значението на информацията за правните субекти. Един от правните способности за упражняване на конституционното право на достъп до информация е регламентиран в ЗДОИ. Съгласно чл.4, ал.1 ЗДОИ всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. Съответно, в разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществената информация по смисъла на този закон е дефинирана като всяка информация, свързана с обществения живот в РБългария и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В чл.9, ал.1 от ЗДОИ е регламентирано, че обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна, като в чл.10 и чл.11 ЗДОИ са дадени легалните дефиниции на понятията "официална обществена информация" и "служебна обществена информация" и е определен предметния обхват и съдържанието на видовете обществена информация по ЗДОИ. По смисъла на чл.10 от ЗДОИ "официална обществена информация" е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а съгласно чл.11 от ЗДОИ „служебна информация" е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации. В разпоредбата на чл.3 от ЗДОИ са определени кои са задължените субекти за предоставяне на достъп до обществена информация - държавни органи, органи на местното самоуправление, публичноправни субекти и т.н., които създават или съхраняват обществена информация. Със ЗДОИ е създадена и правна гаранция за упражняване на конституционно признатото право на гражданите на достъп до информация по чл. 41 от Конституцията на РБългария, като е регламентирано, че решенията на задължените за предоставяне на достъп до обществена информация лица и за отказ за предоставяне на достъп до такава информация, подлежат на съдебно-административен контрол по реда на АПК /чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ/.

При анализа на посочената по-горе нормативна регламентация следва извода, че във всеки един случай при извършване на преценка дали за даден субект съществува законово регламентирано задължение за предоставяне на достъп до информация по реда и на основание ЗДОИ, е необходимо да се установи кумулативното наличие на три предпоставки, а именно: 1. Субектът, до който е направено искането, да е задължено лице по смисъла на чл.3 ЗДОИ; 2. Информацията, която се иска, да представлява официална обществена информация или служебна обществена информация по смисъла на чл.10 и чл.11, вр. чл.2, ал.1 ЗДОИ и да се създава или съхранява от органа, сезиран със заявлението за достъп до информация и 3. в друг закон да не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на

исканата информация. Посочените предпоставки представляват юридически факти, които пораждаат компетентността /правото и задължението/ на органа, сезиран с искане за предоставяне на достъп до обществена информация по ЗДОИ, да се произнесе с индивидуален административен акт по направеното искане /с решение за предоставяне на достъп до обществена информация или за отказ за предоставяне на достъп обществена информация/.

„Топлофикация София“ ЕАД е публичноправна организация по смисъла на §1, т.4, б.„б“ и б.„в“ ДР ЗДОИ, вр. чл.5, ал.2, т.9 ЗОП и следователно е задължен субект по чл.3, ал.2, т.1 ЗДОИ. В този смисъл е и практиката на ВАС.Безпротиворечива по въпроса задължен субект ли е Т. по чл.3 ЗДОИ, е и практиката на Административен съд София – град. Като такъв дружеството е задължено да предоставя обществена информация по смисъла на чл.10 и чл.11, вр. чл.2, ал.1 ЗДОИ, даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността му.

В случая исканата информация относно присъдените суми от физически лица по дела, водени от „Топлофикация София“ ЕАД има характеристиките на обществена и служебна информация, съгласно чл.2, ал.1, вр. чл.11 и чл.17 ЗДОИ, тъй като се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по подов дейността на дружеството. „Топлофикация София“ ЕАД като страна по тези дела, в чиято полза са присъдени сумите, безспорно разполага с информация за същите и дължи тяхното осчетоводяване.

Спорният въпрос е, дали след като не води статистика относно размера на присъдените суми по исковите молби, подадени от дружеството пред СРС срещу физически лица по години, следва да предостави исканата информация или следва на това основание да откаже на това основание.

Основанията за отказ да се предостави искана информация са регламентирани в чл.37, ал.1 ЗДОИ и в случая задълженият субект не се позовава на нито едно от тях. Съдът намира, че въпреки че исканите сведения и данни не съществуват в обобщен вид, а следва да бъдат синтезирани с оглед заявлението, в конкретния случай не обосновава постановения отказ, тъй като исканата информация, е налична при сезирания орган, поради факта, както вече се каза, че като страна по тези дела дружеството е наясно и има информация за присъдените суми, които са следствие от дейността му. Със процесното заявление за достъп до обществена информация не се иска създаване на нова информация, която да съдържа мнение, оценка или становище на задължения субект във връзка със съхранявана при него информация, а напротив – предоставяне на съхранявана при органа информация, касаеща вече присъдени суми от физически лица по образувани дела в посочения период. В тази връзка обобщаването на данни от съществуваща документация, за да се предостави информацията за това какъв е размерът на присъдените суми не изисква създаването на качествено нов (по съдържание) документ като носител на информация, а само систематизирането на вече съществуваща такава информация.

Предвид това и след като информацията е обществена, създава се и се съхранява при задължения субект и друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на исканата информация, следва извода, че за ответника е възникнало задължение да я предостави на заявителя.

По тези съображения съдът намира, че подадената жалба се явява основателна и процесното решение следва да бъде отменено изцяло като незаконосъобразно. Преписката следва да се върне на административния орган за ново произнасяне по

подаденото от Я. Д. Ц. заявление с вх. №29005319/19.07.2022 г. При постановяване на административния акт задълженият субект следва да има предвид, че исканата информация подлежи на предоставяне от страна на ответника, за което следва да обобщи данните от съществуващата документация, касаеща присъдени суми по водени от дружеството дела срещу физически лица за периода, посочен в заявлението и съобразно получените резултати да се произнесе с мотивирано решение по постъпилото заявление.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски. От доказателствата по делото в тази насока е видно, че същият е заплатил държавна такса в размер на 10 лева и адвокатски хонорар в размер на 1000 лева, платен в брой при депозиране на жалбата в съда при подписване на приложения по делото договор за правна защита и съдействие. Съдът намира за неоснователно възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на претендираните разноски за адвокатско възнаграждение. Същото е в предвидения в чл.8, ал.3 от Наредба №1/2004 г. минимален размер за този вид дела и съответства на фактическата и правна сложност на делото и обема на извършената от адвоката работа. Предвид това „Топлофикация София“ ЕАД, чийто орган е издал отменения акт следва да бъде осъден да заплати разноски на оспорващия в общ размер от 1010 лева

Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 29.05.2023 г. на Зам.-изпълнителния директор на „Топлофикация София“ ЕАД, с ресор „ПДУВ“, с което е отказан достъп до исканата от Я. Д. Ц. от [населено място] със Заявление с вх. №Г-7665/18.05.2023 г. и Заявление с рег. индекс М-774/18.05.2023 г. обществена информация,

ИЗПРАЩА преписката на Зам.-изпълнителния директор на „Топлофикация София“ ЕАД, с ресор „ПДУВ“ за ново произнасяне по подадените от Я. Д. Ц. Заявление с вх. №Г-7665/18.05.2023 г. и Заявление с рег. индекс М-774/18.05.2023 г. за достъп до обществена информация, **в 30-дневен срок от получаване на решението**, съобразно дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД, да заплати на Я. Д. Ц. от [населено място] деловодни разноски в размер на 1010 /хиляда и десет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: